

*Wijziging van het Wetboek van Koophandel
en enkele andere wetten*(Aanspraken van schepelingen bij ziekte
en ongeval)

BIJLAGEN I EN II

Nr. 9

BIJLAGE I

's-Gravenhage, 5 december 1958.

*Aan Zijne Excellentie
de Minister van Justitie.*

Bij nota van wijzigingen dd. 20 september 1958 heeft Uwe Excellentie enkele veranderingen aangebracht in het wetsontwerp Wijziging van het Wetboek van Koophandel en enkele andere wetten (Aanspraken van schepelingen bij ziekte en ongeval) (4361). Deze wijzigingen hebben de Raad van Bestuur voor de Zeevaart aanleiding gegeven om op 6 november jl. een adres tot de Kamer te richten, waarin bezwaar wordt gemaakt tegen de voorgestelde verlenging van de uitkering van 100 pct. tot 52 weken, en tegen de redactie „het land, waar hij thuisbehoort”. Alvorens zich hieromtrent uit te spreken zou de vaste Commissie voor Justitie gaarne vernemen tot welke opmerkingen deze bezwaren Uwe Excellentie aanleiding geven. Enige exemplaren van het genoemde adres voeg ik hierbij.

*De griffier der commissie voornoemd,
A. F. SCHEPEL.*

BIJLAGE II

MINISTERIE VAN JUSTITIE

Stafafdeling Wetgeving

Nr. 2 6/660

Bericht op brief van
5 december 1958, 49.400

Betreffende:
Wetsontwerp 4361 (Wijziging
van het Wetboek van Koop-
handel en enige andere wetten)

's-Gravenhage, 13 juli 1960.

*Aan de vaste Commissie voor Justitie
van de Tweede Kamer der Staten-Generaal*

Bij Uw schrijven van 5 december 1958 (nr. 49.400) deed U aan de ambtsvoorganger van de ondergetekende enkele exemplaren toekomen van het adres van de Raad van Bestuur voor de Zeevaart betreffende het wetsontwerp Wijziging van het Wetboek van Koophandel en enige andere wetten (Aanspraken van schepelingen bij ziekte en ongeval) (4361), met het verzoek mede te delen tot welke opmerkingen de in het adres vervatte bezwaren hem aanleiding zouden geven.

Het eerste bezwaar van de raad van bestuur richt zich tegen het feit, dat bij nota van wijzigingen is voorgesteld de maximale termijn, gedurende welke de buiten zijn land achtergelaten schepeling tijdens zijn ziekte recht heeft op een uitkering, gelijk aan zijn loon, van 12 weken te verlengen tot één jaar. De raad is van oordeel, dat deze vermeerdering met 40 weken gegrond dient te zijn op de bepalingen van het Verdrag nr. 70 van de

Internationale Arbeidsorganisatie, aan welk verdrag het ontwerp de Nederlandse wetgeving beoogt aan te passen. De nieuwvoorgestelde termijn van 52 weken gaat echter belangrijk uit boven de termijn, waarvoor het verdrag een uitkering van 100 pct. nodig acht, zodat z.i. met deze nieuwe termijn het karakter van aanpassing aan het verdrag zonder meer niet zou zijn gehandhaafd.

De raad van bestuur doet er verder een beroep op, dat artikel 3 van het verdrag het resultaat is van een compromis, voorts dat de toenmalige Nederlandse Regering indertijd ter 32ste Internationale Arbeidsconferentie een amendement heeft ingediend, strekkende tot verzekering van een uitkering van 80 pct. gedurende 26 weken, en ten slotte, dat de Engelse reder slechts verplicht is tot verstrekking van de door het verdrag geëiste minimumuitkering van 100 pct. van het loon gedurende 12 weken.

Ten slotte merkt de raad op, dat door aanvaarding van het wetsvoorstel, zoals dit thans luidt, de positie van de Nederlandse reders nog ongunstiger zou komen te liggen dan thans reeds het geval is ten opzichte van reders, die hun schepen hebben geregistreerd in landen, welker regelingen ver beneden de normen van het verdrag liggen.

De ondergetekende heeft gemeend aan deze bezwaren van de zijde van de Raad van Bestuur voor de Zeevaart tegemoet te moeten komen.

Twee redenen hebben hem tot deze beslissing geleid.

In de eerste plaats betekent de nakoming van de in het verdrag genoemde minimumnormen reeds een aanzienlijke verbetering voor de schepeling en een niet te verwaarlozen kostenverzwaring voor de reders. Een nog verder gaande verhoging der lasten zou niet in alle takken der koopvaardij even gemakkelijk kunnen worden gedragen. Waar hiertegen vanuit financieel oogpunt minder bezwaar bestaat, kan bij collectieve arbeidsovereenkomst een aanvullende regeling worden getroffen.

In de tweede plaats dient het internationale aspect in het oog te worden gehouden. Het is de ondergetekende gebleken, dat niet alleen in Engeland, doch ook in andere landen, die in dit opzicht met Nederland vergelijkbaar zijn, zoals Noorwegen en Duitsland, de positie van de wegens arbeidsongeschiktheid in het buitenland achtergelaten schepeling achterblijft bij hetgeen deze volgens Nederlands recht zal zijn, ook indien daarin vervalt de voorgestelde voorziening, die boven het verdragsminimum uitgaat.

Met het tweede voorstel van de Raad van Bestuur voor de

Zeevaart, nl. een verruiming van het begrip „repatriëring” in de geest van artikel 443 van het Wetboek van Koophandel, kan hij zich eveneens verenigen. Deze verruiming houdt in, dat de repatriëring niet behoeft plaats te vinden door vervoer naar het land, waar de schepeling thuisbehoort, doch ook, ter keuze van de reder, kan geschieden naar de plaats, waar de dienst aan boord van het schip is begonnen. Het verdrag laat ruimte tot deze uitbreiding, daar zij, overeenkomstig het vereiste van artikel 1, lid 1, onder c, van het verdrag, in overeenstemming met de nationale wetgeving geacht kan worden, nu artikel 443 een soortgelijke bepaling bevat.

De raad van bestuur geeft een dubbele motivering voor de wenselijkheid van deze uitbreiding. In de eerste plaats voorkomt men zodoende twijfel over de vraag of vervoer naar de plaats, waar de dienst aan boord van het schip is begonnen, geoorloofd is, ingeval de arbeidsovereenkomst met de ziek achtergelaten schepeling tijdens diens verblijf in het buitenland is geëindigd en er dus een combinatie is van het geval van artikel 415 en dat van artikel 443. In de tweede plaats kan de verruiming een betere oplossing geven voor het probleem van de repatriëring van die zeelieden, die politieke vluchtelingen en ontheemden van niet-Nederlandse nationaliteit zijn en van wie nog niet gezegd kan worden, dat zij in een ander land dan hun vaderland thuisbehoren.

Bij nota van wijzigingen zijn de nodige veranderingen, zowel ten aanzien van het tweede als van het derde lid, aangebracht. Ter wille van een betere leesbaarheid hebben daarbij nog enige wijzigingen van redactionele aard plaatsgevonden. Zo zijn de woorden „tot zijn herstel” naar voren gehaald en is de zinsnede „en kan hij niet in het land, waar hij thuisbehoort, ter verpleging worden achtergelaten” gecombineerd met het onder 1°. en 2°. bepaalde in een afzonderlijke slotzin. In het derde lid werden de bepalingen omtrent het tijdstip, waarop de geldelijke uitkeringen en het recht op huisvesting en voeding een einde nemen, in één zin verenigd, die aan het slot van het lid is geplaatst.

Ik moge U verzoeken bij Uw verslag aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal de nota van wijzigingen over te leggen ¹⁾.

De Minister van Justitie,

A. C. W. BEERMAN.

¹⁾ Zie stuk 4361, nr. 10.